6091

KI-KI-RI-KI

Opereta bufa en un acte i en prosa

BARCELONA
IMPREMTA-EDICIONS ARTÍS & Co. - BALMES, 54
1914

KI-KI-RI-KI

OPERETA BUFA EN UN ACTE I EN PROSA

TRADUIDA I ADAPTADA AL CATALÀ AMB TOTA LA FIDELITAT POSSIBLE

PER

CONRAT COLOMER

MÚSICA DE DIVERSOS MESTRES FRANCESOS

Estrenada amb gran èxit al teatre de Catalunya (avui Eldorado)
en la primera quinzena de Juny de 1887

BARCELONA
IMPREMTA-EDICIONS ARTÍS & CO. - BALMES, 54
1914

La part literaria d'aquesta obra és
pietat dels hereus de don Joan Molas i
quals drets de representació està en
gada de cobrar la *Sociedad de Autores*
ñoles.

Ningú podrà traduir-la ni reimprir
sense permís dels propietaris.

Queda fet el dipòsit que marca la lle

REPARTIMENT

PERSONATGES	ACTORS
Karaforrat, Governador	Sr. Colomer
El Príncep Kap de koko, son nebot .	» Maristany
Sistacs, preceptor del Príncep. . . .	» Moragas
Braç de ferro, acròbata.	» Soler
Peus de pinya, acròbata.	» Andreu
Atxum, quefe de guardia.	» Vila
Krik-krak, soldat primer	» N. N.
Zim-zam, espanta-mosques	» N. N.
Pepa Muixoni, artista eqüestre . . .	Sra. Mateu
Mimosa, filla del Governador	» Martí
Miloka, favorita.	» Martorell
Bengalí, favorita	» N. N.

Sis dònes del serrall, tres guardes japonesos, quatre portants de palanquí, un burro

L'escena avui mateix i en l'illa de Ka-ke-ki-ko-ku

603192

Digitized by the Internet Archive
in 2012 with funding from
University of North Carolina at Chapel Hill

http://archive.org/details/kikirikioperetab12220dive

ACTE ÚNIC

Jardí japonès. Un pabelló asiàtic, amb tres graons a cada costat. mig, un pedestal quadrat, amb dugues estatues arrupides fent bracet epresentant la deessa *Lesduxiques* i el séu marit *Lesdugrosses*, divini-ts protectores del matrimoni. Els caps de les estatues s'inclinen i fins uen endavant a son degut temps. Al mig del pedestal un botó-ressort sobre lo següent:

¡Oh, marit confiat!
Tocant el botó,
sabràs ben aviat
si ho seràs o no.

ESCENA PRIMERA

BRAÇ DE FERRO; després PEUS DE PINYA

(Musiqueta a l'orquestra. Surt Braç de ferro recorrent l'escena, vestit d'Hèrcul de circ eqüestre, amb un «sobretodo» clar i tronat a l'espatlla, i un berret de bolado.)

BRAÇ — Ave María!... Ave María!... Ningú. I, no hi ha dubte, aquest és el palau del Governador. Potser ha sortit.

PEUS — *(des de dintre, vestit de clown).* Maosic!

BRAÇ — Maosic! Cap aquí, Peus de pinya.

PEUS — Es pot entrar? *(Treient el cap.)*

BRAÇ — Sense trucar. Has vist res?

PEUS — No. I tu?

BRAÇ — Tampoc. El Japó no'm sembla pas massa poblat. Què fa la nostra empresaria?

PEUS — Un regoneixement amb el «Brillante». L'un porta a l'altre.

BRAÇ — Potser tindràn més sort que nosaltres.

PEUS — Són tant esquilats...

BRAÇ — Sobre tot el «Brillante». Quin animal més fi!

PEUS — Quin burro més savi!

BRAÇ — Ultim reste de la nostra cavallería.

PEUS — Calla! Crec que'ns escolten. *(Per les estatues.)*

BRAÇ — Quines files! Què és, això?

PEUS — Senyors: tinc el gust de saludar-los.
(Les estatues inclinen els cap
Ai, ai! M'han correspost!

BRAÇ — Potser són el porter de palau i la seva dò

PEUS — No ho crec; no tindríen tants modals.

BRAÇ — Mira: un ressort. *(Signant-l*

PEUS — Toca'l, doncs.
(Solo de clarinet a l'orquestr
Cargol, treu banya... *(Seguint la tonad*

BRAÇ — Això es una orga.

PEUS — Espera't. Aquí hi ha uns versos, i en cata
Quines estranyeses passen, al Japó!

BRAÇ — ¡Oh, marit confiat! *(Llegin*
Tocant el botó,
sabràs ben aviat
si ho seràs o no.

PEUS — Doncs, mira, ja ho sabs.

BRAÇ — Què?

PEUS — Home, has tocat el botó i t'ha dit: *(Cantan*
Cargol, treu banya... *(Parlat.)* Aquesta in
recta và per tu.

BRAÇ — Fals! La dòna es incapaça de faltar-me; ai
ningú m'ho treurà del cap.

PEUS — Es clar que no t'ho treuràn; més aviat te n'
afegiràn.

BRAÇ — Peus de pinya!...

PEUS — Braç de ferro!...
(Joc a gust del director

PEPA — *(des de dintre.)* Maosic!

ELS DOS — L'empresaria!

PEUS — «Ojo!» Rebem-la amb els honors d'ordenanç

Música

ELS DOS — Donya Pepona,
munta a cavall per no anâ a peu,
per no pagar lo que deu.
Donya Pepona, bona persona.
(A mig número de música surt la Pepa per l
dreta, muntant un burro, i es coloca al mig

ESCENA II

DITS i PEPA MUIXONI

Parlat

PEPA — Fills meus, preneu paciencia; un dia o altr
cobrareu. La mà. *(Braç de ferro l'ajuda.*

Gracies. Peus de pinya: lliga el «Brillante» an aquell taronger.

BRAÇ Que ja ha vist al Governador?

PEPA No encara. Es a la Pagoda, amb motiu del casament de la seva filla Mimosa amb el príncep Kap de koko.

PEUS Doncs, havent-hi boda, hi haurà festes, i nosaltres podrem donar la nostra funció.

PEPA La donarem... després del ki-ki-ri-kí.

ELS DOS El ki-ki-ri-kí?

PEPA Ah! No sabeu de què's tracta?

ELS DOS No.

PEPA Doncs, escolteu: en aquest pais, quan un príncep es casa, totes les diversions públiques se sospenen i els habitants es tanquen cada hu a casa seva, fins al moment just i precís en que'l marit dona a la seva muller el primer petonet d'amor conjugal.

BRAÇ El moment just... i precís?

PEUS Oh! I còm se pot saber, això?

PEPA Veureu: an el nuvi li donen el grau de marit a la Pagoda; però tant bon punt té l'efectivitat, obre la miranda que dona a l'Orient i crida tres cops: Ki-ki-ri-kí!

BRAÇ Sí, vaja; com si diguéssim el cant del gall.

PEPA Just. En japonès jo no sé què vol dir, això; però, poc més o menys, ja's comprèn.

PEUS Ja ho crec! Ki-ki-ri-kí.

ELS TRES *(cridant)*. Ki-ki-ri-kí.

PEUS Quin pais més ximple!

BRAÇ Vetaquí un dimoni de costum que'ns privarà de fer la representació fins qui sab quant temps!

PEPA No ho crec.

BRAÇ Que són joves els casats de nou?

PEPA Ell vinticinc anys i ella divuit.

PEUS Ui! Primera velada! Demà ballaré a la corda, vostè reventarà cèrcols de paper i aquest pararà la bola de ferro al clatell.

PEPA No cantem victoria, encara. Jo també m'hi vaig casar a divuit anys.

BRAÇ Vostè és casada?

PEUS No'ns ho havía dit mai.

PEPA Perquè les bestieses no s'han de dir. Res: estava de primera artista eqüestre al circ de l'Alegría, fent tercerilles de tant en tant, rebent algún raig de coces tot sovint i ballant el fandango o el ball anglès quan el públic em feia tornar a sortir. Després de fer el meu número, tenía el costum de pen-

dre alguna friolera al cafè de l'Eldorad. Allà vaig conèixer el meu marit, que servi a les taules de fòra i tenía una veu de b riton, fillets dolços!, que cada vegada qu cridava: «Cafè!», se'm desmanegava la mi quina dels sentiments. Canalla! Quina pa tida em va fer! Total: que vàrem casar-no i al sortir de Betlem em planta al peu de portal, fuig amb el meu dot, sis-cents duro d'economíes..., i no l'he vist mai més!

BRAÇ — Si que és trist!

PEUS — Casar-se i no trobar ningú per a cridar Ki-ki-ri-kí! Ja és tenir pega!

PEPA — Doncs, encara l'espero, fills meus. Es a di allò que's diu esperar-lo, no l'he esperat mai A la taula den Bernat, qui no hi és, no hi é comptat.

PEUS — Déu dona faves a qui... Veu? Jo, en aquest taula que diu, sempre m'hi trobaríen en taulat.

PEPA — Còm s'entén?

PEUS — Jo dono el meu vot i res més.

BRAÇ — Déu vulgui que aquest príncep no faci com el séu marit.

PEPA — No és fàcil, perquè al Japó no desemparen als nuvis un sol instant. Després de la ceri monia a la Pagoda, els acompanyen fins a davant del pabelló nupcial; aquí; *(Signant-lo.* i els presenten a les divinitats protectore del matrimoni, que són aquell parell de fantasmes: la deessa *Lesduxiques* i el séu marit *Lesdugrosses.*

PEUS — Quins noms! Fins treuen les ganes de ca sar-se.

PEPA — I després de consultar l'oracle conjugal...

PEUS — Just: toquen el ressort! En Braç de ferro ho ha fet i ha trobat que la seva dòna...

BRAÇ — Fes el favor de callar, sents?

PEUS — I per què, si l'empresaria ja ho sab?

BRAÇ — Sí, però'l «Brillante» no, que no'n sab res.

PEUS — Serà l'únic, si per cas.

BRAÇ — Pinya!...

PEUS — Ferro!...

(Joc de lluita com abans.)

PEPA — Xist! Prou, que's perderíen dugues cases bones. Doncs, com dèiem, després de l'oracle deixen soleta a la parella enamorada... i al cap d'una estona...

ELS DOS — Ki-ki-ri-kí!

PEPA — Aquests són.

'EUS *(dirigint-se a les estatues.)* Oh, deessa *Lesduxiques* i déu *Lesdugrosses!* Activeu la cosa. Vosaltres que sou dos déus que feu cara de tres déus...

'EPA Ave María! Quin modo de parlar a les divinitats!

'EUS No hi fa res. Són déus japonesos. No som pas d'aquesta parroquia, nosaltres.

'EPA El cor em diu que molt prompte farem funció.

BRAÇ Ja era hora! Ens deveu dinou setmanes!

'EPA Força major, fills meus. Qui diría que la Pepa Tracamandana i Llistons, coneguda a Barcelona per la «Signorina Muixoni», artista eqüestre de l'hu, s'havía de veure reduida a tal extremitat! Jo, que he tingut als meus peus la flor dels concos de la capital i els he dit que «naranjas»... d'aquí! Jo, que he ensenyat a un príncep l'idioma català!

BRAÇ Tira!

'EPA Un príncep japonès, que per cert em va explicar els costums d'aquest pais. Ara no recordo còm se deia; una cosa així com Malkarat o Karaderrap...; en fi, no ho recordo. El séu Govern el va enviar a Espanya per a estudiar els nostres costums; però al cap de sis mesos se'n va entornar i no l'he vist mai més. Allavors fou quan vaig fundar el circ cosmopolita, amb l'afany de trobar-lo. He sembrat els millors artistes i cavalls per tots els recons del món; qüestió de catxaça en el pago. Arribo per fi a la capital del Japó, confiant topar amb el meu deixeble, i els restes de la gran companyía m'han abandonat, menys vosaltres dos i el «Brillante», que m'heu sigut fidels.

PEUS Muixoni!

PEPA Què mana?

PEUS No la crido; vull dir que callem; he sentit soroll de portes.

PEPA Doncs no perdem temps i anem a buscar allotjament.

BRAÇ En marxa.

Música

ELS TRES

Busquem alguna fonda
per descansâ i dormî.
Déu vulgui que'ns desperti
prompte el ki-ki-ri-kí.

BRAÇ — Si jo'm trobés al «puesto»
d'aquest trompa de marit,
vatúa el món!,
a trenta llegües de l'imperi
s'hauría sentit:
Ki-ki-ri-kí!

ELS TRES — Busquem alguna fonda
etc., etc.

PEUS — Si jo'm trobés al «puesto»
del príncep japonès,
ja hauría «echado el gallo»
un cop, i dos, i tres:
Ki-ki-ri-kí!
(Braç de ferro porta el burro.

ELS TRES — Busquem alguna fonda
etc., etc.
(Se'n van pel fondo esquerra.

ESCENA III

SISTACS i MILOKA

Parlat

SISTACS — *(obrint la porta del pabelló dreta i mirant pe tot arreu).* No se sent res.

MILOKA — *(fent lo mateix pel pabelló de l'esquerra).* Qu són fòra?

SISTACS — Sí; ja no'ls veig més que l'esquena.

MILOKA — Quin esglai!

SISTACS — Valga que'ls he sentit de lluny.

MILOKA — No més hem tingut el temps just d'amagar nos en els pabellons. Qui deuen ésser aquest estrangers?

SISTACS — Ah, no ho sé; pots contar que no m'he entre tingut a obrir la porta per a mirar-me'ls Potser són una partida de pabellons groc que volen clavar falconada per aquí, perquè fòra dels convidats a la boda, tots els habi tants deuen estar, a aquestes hores, tancats i barrats a casa seva. De totes maneres, e perill ja ha passat; ves-te'n, Miloka, i barre ja't amb el corteig nupcial. *(Abraçant-la.)* Si el Governador no ha notat la nostra ab sencia ni el motiu que l'ocasiona, tot anirà bé.

MILOKA — Es tant gelós!... Si sabía que m'he quedat amb tu, Sistacs del meu cor, ja estaríem ben frescos!

TACS Valga que té molta confiança en mi.

LOKA Es ben cert. I lo més extraordinari és que t'hagi escollit a tu per a vigilar les favorites del serrall.

TACS Ja veuràs..., és el meu ofici. Figura't que'm va fer venir de Constantinoble expressament... Allí estava col·locat, feia cinc anys, com a capitost d'eunucs de l'harem d'un turc que és molt curt de vista.

LOKA Això et devía valer.

STACS Es que tinc certificats legalitzats amb tots els ets i uts. Jo mateix me'ls vaig engiponar. El Governador, Karaforrat, s'ho va creure molt tranquil, i fins m'ha confiat l'educació del séu nebot, el Príncep Kap de koko, que és un beneit, i de la seva filla, Mimosa, que és una tana. Ja't dic jo que me n'he vistes de totes amb aquest parell de deixebles!

LOKA En canvi, com a guardià de les favorites, has tingut estones ben bones.

STACS Prou que ho sabs, traidorota! Perxò, ell en té la culpa. Essent català, com sóc, va voler que us ensenyés la meva llengua, i des de allavors vaig posar els meus curts coneixements a la vostra disposició. (*Abraçant-la.*)

LOKA I no me'n queixo.

STACS Ves a reunir-te amb els convidats.

LOKA (*l'abraça, se'n và i torna*). Ah, ni una paraula, a les altres favorites, sobre les nostres relacions.

STACS Vols callar? Això ni s'ha d'advertir. I, sobre tot, elles ja ho saben fa temps.

LOKA Vaia un secret!

STACS Els meus, tots són així. Ves-te'n amb els convidats.

ESCENA IV

SISTACS

ISTACS És maqueta, veritat? Les altres també. Aviat seràn aquí. Doncs, amb tot i aquest bé de Déu d'odalisques, enyoro la plaça de Catalunya. Quan penso que no hi tornaré mai més!... No sé quin sant se va trencar el coll el dia que'm vaig casar. Oh, i amb qui? Amb una xicota magre..., res, un clau..., lo que's

diu un veritable clau! Estic cert que, q
prenía banys, després se venía l'aigua d
de la font del Ferro. Em va dir que
dreta-igual, i a mi m'agraden revingud
accidentades. Perxò — val a dir-ho — n
vaig fer una com un cove. Però — també
a dir-ho — l'he pagada ben cara. D'encà d
soc aquí, em veig obligat a parlar de fal
tenint més facultats que en Gayarre.
resultes d'enraonar devegades amb la v
blanca, he tingut dos cops engines del m
teix color: «disteria», que'n diuen ara. F
crec que he perdut els aguts. Es clar, c
que'ls aliments tampoc corresponen... Se
pre menjo nespres. Abans, a Barcelona,
crit meu dominava tota la plaça de Ca
lunya. Donava gust quan jo cridava... (*Cr
a dintre.*) Calla: ja arriben els nuvis amb
l'acompanyament. M'hi vaig a barrejar p
a fer número. (*Mutis fons esquerr*

ESCENA V

KARAFORRAT, EL PRÍNCEP KAP DE KOKO, SISTACS, ATXU
KRIK-KRAK, ZIM-ZAM, MIMOSA, MILOKA, BENGALÍ, SIS FAV
RITES, QUATRE GUARDES i QUATRE PORTANTS DE PALANQ

*El sèquit ve de la dreta, ordenat de la següe
manera: Atxum i dos Guardes, quatre F
vorites, Mimosa en el palanquí, Karaforra
Kap de koko, Sistacs i Zim-zam, quat
Favorites i dos Guardes. El palanquí
atura davant de les estatues. Karaforrat
Kap de koko ajuden a Mimosa a baixar.*

Música

TOTS

S'han casat,
tant bona parella,
s'han casat,
guapos com ell i ella.
Si dos esposos han dit sí,
no ho és però sembla mentida,
això és qüestió de mort i vida.
Si dos esposos han dit sí
i ja no se'n poden desdí,
ja han dit sí
i ja no se'n poden desdí.

FAVORITES — A casa el papà, princeseta,
dormíeu lluny de tots perills;
avui ja dormireu, pobreta!,
amb el papà dels vostres fills.

ELS HOMES TOTS — Ki-ki-ri-kí!
S'han casat, etc., etc.
(A l'acabar, tots riuen.)

Parlat

KARAF. — Vatúa Buda! No vull que ningú rigui, digui lo que digui; el qui rigui i no se n'estigui, sigui qui sigui, potser que'l castigui! *(Tots s'inclinen fins a terra.)* Estem en ple ki-ki-ri-kí... Comprès? *(A una senyal d'ell tots s'alcen.)* Ara, príncep, a vos i sols a vos toca fer brotar el somrís de les nostres expressives fesomíes. Comprès?

PRÍNCEP — *(molt fret).* Sí, oncle.

KARAF. — *(apart).* Sí, oncle. El clima d'aquest xicot no'm sembla massa tropical. *(Alt).* Sistacs! Planeta del firmament! *(Inclinació profonda.)*

SISTACS — No t'he vist a la Pagoda. Ont estaves durant la cerimonia nupcial?

KARAF. — Estrella de l'espai! Ja sabeu que les meves delicades funcions m'impedeixen presenciar tot acte de matrimoni.

SISTACS — Ah! Es cert. *(Les dònes sofoquen una rialla.)* Eh? Qui ha rigut?

KARAF. — Jo no.

TOTES — No vull que ningú rigui, sigui qui sigui. *(Inclinació com abans.)* Comprès? *(Senyal i tots s'alcen.)* Sistacs! Menudencia occidental!

KARAF. — Palmatoria de l'Orient! *(Com abans.)*

SISTACS — Acosta't i parlem baix. Em sembla que'l príncep... el teu deixeble... és una mica... no trobo el mot. Un xic... dallonces. I que li falta completament la... també se m'esgarría l'expressió. Vull dir que està molt faltat de... daixonces. Comprès?

KARAF. — Es natural: l'emoció inseparable d'un primer debut.

SISTACS — Vols dir?

KARAF. — Ell mateix m'ho ha dit.

SISTACS — Malament. Aquest xino és capaç de fer-nos estar tristos tota la vida. Veiam, nebot: fes un esforç. De tu sol depèn l'alegría del país. Pensa que'l japonès que no riu és un canti sense ànima, una campana sense batall, una gavia sense lloro, una «niñera» sense soldat!

KARAF.

La broma i l'alegría, aquí al Japó, és el distintiu del caràcter nacional. Si és una cosa que de tant sabuda... la tornaré a dir perquè se sàpiga més.

Música

KARAF. El japonès és molt trempat,
molt tranquil i molt gat;
tant si ha perdut com si ha guanyat,
el japonès sempre és trempat.

TOTS El japonès és molt trempat,
etc., etc.

KARAF. Aquí riem amb facilitat;
tothom diu que'l riure fa viure,
i si algú s'ha mort reventat,
és que s'ha reventat de riure.
S'ha mort de riure *(bis)*.

TOTS El japonès és molt trempat,
etc., etc.

SISTACS Els catalans són molt riallers
i algún cop riuen sense solta.
El japonès arriba a més
i riu sense solta ni volta.
Riu sense solta,
riu sense volta.

TOTS El japonès és molt trempat,
etc., etc.

MIMOSA Ai! Estic plena d'inquietut,
doncs l'endemà d'ésser casada,
tothom me diu que hauré perdut...
aquest posat de recatada,
de recatada *(bis)*.

TOTS El japonès és molt trempat,
etc., etc.

PRÍNCEP Jo no hi estic acostumat;
el dur pes és cosa molt amarga;
tothom me diu que un cop casat
hauré de dur sempre la carga,
sempre la carga *(bis)*.

TOTS El japonès és molt trempat,
etc., etc.

KARAF. Ara'm vull dedicar del tot
a buscà una dida aixerida.
Si al cap de l'any no ve un xicot,

a tots dos els engego a dida,
els dono a dida *(bis)*.

TOTS — El japonès és molt trempat,
etc., etc.

Parlat

KARAF. — Veiam, nebot: un xic d'amor propi, i quan hauràs donat la senyal de l'alegría, us reservo a tots una sorpresa.

SISTACS — De les que venen de nou?

KARAF. — No; de Barcelona.

LES DÒNES — Què és?

KARAF. — Si us ho dic, no us sorpendreu.

MIMOSA — Sí que'ns sorpendrem.

SISTACS — Fins faràn com aquell que's queda de pedra.

KARAF. — Essent així, «meno». Heu vist les caixes que varen arribar ahir i estàn guardades en aquest pabelló? *(Signant a l'esquerra.)*

TOTS — Sí.

KARAF. — Sabeu qué contenen?

TOTS — No.

KARAF. — Doncs vaig a dir-ho. Les més grans contenen vestits de moda, preciosos, per a les favorites.

LES DÒNES — Quina alegría! *(Amb explossió.)*

KARAF. — I ara? Que no podeu estar alegres d'una manera més trista? Estem en ple ki-ki-ri-kí. Digueu: Quina alegría! *(Molt lúgubre)*. Comprès?

TOTS — Quina alegría!

KARAF. — Això és això. Per a vosaltres *(dirigint-se als homes)*, m'han enviat cinc-centes ampolles de xampany de Reus.

ELS HOMES — Tant si em creus com si no'm creus,
res com el xampany de Reus.
(Imitant unes absoltes.)

KARAF. — Molt bé; esteu a l'altura de la situació.

SISTACS — *(apart)*. Com que per aquí venen missioners, han après aquest concertant d'esglesia.

KARAF. — I tot ha vingut de Barcelona, la terra de les llums i de les pedres primerenques.

PRÍNCEP — Allà sí que's deuen fer bons estudis, veritat, oncle?

KARAF. — Ja ho crec! Fa alguns anys vaig visitar aquella població, no més per a veure una curiositat que, de les meravelles del món, és la que fa nou.

TOTS — Què és?

KARAF. — A la Pagoda principal d'ells i sols un cop

cada any, perquè surt molt car, deixen veur a l'extrem del raig d'un brollador, un ou qu balla millor que una bayadera.

TOTS — Ah!

SISTACS — (*apart*). Babaus!

KARAF. — Hc han vist els meus ulls! Allà vaig conèxer una tal Pepa.

SISTACS — (*apart*). Pepa? El nom de la meva víctim (*Alt.*) Quina Pepa?

KARAF. — Una professora de català que m'ensenyava l llengua. Quina conversació! Quin talent! Fin li varen treure una tonada que feia:

Ai, Pepetal... Ai, Pepetal... (*Cantant.*

TOTS — Quan te veig, el cor me peta. (*Acabant.*

KARAF. — I ara? I el ki-ki-ri-kí?

ELS HOMES — Quan te veig, el cor me peta! (*Absoltes.*

KARAF. — Qui us l'ha ensenyat aquest cant?

TOTS — En Sistacs.

KARAF. — No m'estranya. (*A Sistacs.*) Ja's veu que coneixes la música clássica del teu pais.

SISTACS — Piràmide de galanteria! (*Inclinació.*

KARAF. — Fills meus, quina llengua més rica és la catalana! Es tan expressiva, que al tornar al Japó vaig decretar que fos la llengua oficial del Govern. Jo ja no'n gasto d'altra i la manejo molt regular. Podrà ésser que en els discursos oficials falti a la llista algún mot enrevessat...

SISTACS — En aquest cas, ja sabeu que, empleant els auxiliars dallonces i daixonces, sortiu del compromís.

KARAF. — I m'entenen de la mateixa manera; però, per això, penso tornar prop de la Pepa a perfeccionar-me, tant prompte com la constitució em permeti separar-me de la patria.

SISTACS — Que serà quan el príncep us dongui un hereu... o una pubilla, qui sab mare de Brama?

KARAF. — Ja ho sents nebot: això és cosa teva. Comprès?

PRÍNCEP — Sí, oncle. He vist a l'hort del palau un quadre de cols molt grosses, i demà, la meva esposa i jo, us collirem lo que convingui.

KARAF. — Què dius, ara?

PRÍNCEP — Es clar. Els nens petits, el déu Brama els deixa sota les cols. Veritat, mestre?

SISTACS — Jo... n'he menjat moltes de cols i sempre he tingut la sort de no trobar-hi cap criatura.

MIMOSA — Que és tonto el cosinet!

KARAF. — M'ho has tret del paladar.

MIMOSA — Els nens petits no s'han criat mai sota les cols.

KARAF. Naturalment! Ah, però tu sabs que la meva filla sab que... Al cap d'avall val més que ho sàpiga, perquè...

MIMOSA Les criatures es troben sota les roses.

KARAF. Les roses? Ja veig que no'n sortirem. L'un diu cols, l'altre flors.

SISTACS No'm desagrada la coliflor!

KARAF. Sistacs! Formiga de l'Occident!

SISTACS Fanal del barco de l'Estat!

KARAF. Que no has explicat als teus deixebles els deures del matrimoni?

SISTACS Els saben de cor, quinqué del cel.

KARAF. Prou llums, que encara fa sol. Veiam, reciteu-me aquesta lliçó immediatament.

Música

PRÍNCEP
Quan un marit pren una esposa,
jurant-li amor eternament,
per a fer-la contenta i ditxosa,
no pot deixar-la ni un moment.
El culte del matrimoni
ha de tenir sols un altar,
un sol ídol, que és la dona,
i el marit i el capellà.
Del casori l'abecedari
és amb l'esposa estar molt junt
i anar llegint el breviari...
A cada punt? (*Amb ignocenta curiositat.*)

MIMOSA I PRÍNCEP A cada punt.

KARAF. (*Pariat.*) Molt bé! Ara tu, filla meva.

MIMOSA
Quan un marit pren una esposa,
jurant-li amor eternament,
per a fer-la contenta i ditxosa
no pot deixar-la ni un moment.
Adornos i riques gales
a la muller té de prodigar,
i al braç del marit apoiada
en els salons poder brillar.
Mes si així l'esposa és ditxosa,
prefereixo a tot lo demés
un nen bonic com una rosa...
Cada mes? (*Com abans*)

PRÍNCEP I MIMOSA Cada mes.

Parlat

KARAF. Molt bé. I ara, nebot, te deixarem lliure per a que consultis l'oracle del matrimoni i passis a ocupar amb la teva muller el pabelló nupcial. Comprès?

PRÍNCEP Sí, oncle.

KARAF. (*apart i imitant-lo*). Sí, oncle. Ensopit!

SISTACS (*apart*). Sembla un ninot de cà'n Fradera! «Por cuarenta reales digo papá y mamá.»

MIMOSA Ja te'n vas, papà?

KARAF. Es precís, filla meva. La nostra presencia aquí ja no't fa cap falta. Diré més: a la llarga, potser se't faría pesada. (*Enternint-se.*) Filla meva: la teva pobra mare ja no és aquí per a donar-te els últims concells. Per fortuna ja és al cel! Qui estigui bé que no's mogui. Em toca, doncs, a mi, reemplaçar-la sobre la terra.

SISTACS Ja hi som! Discurs de circumstancies. (*Murmulls.*)

KARAF. Que calli la classe inferior! Filla meva: tu ignores lo que és el matrimoni, perquè no t'has trobat encara en aquest cas..., oficialment ni oficiosament. Ei, m'ho penso.

MIMOSA Papà...

KARAF. En canvi, jo ho sé massa. Per espai de vint-i-tres anys... jo ho he sigut.

SISTACS Per tots quatre cantons.

KARAF. Microbi de ponent!

SISTACS Cadencia de la música celestial! (*Inclinació.*)

KARAF. Si torno a sentir una altra interrupció incorrecta, et faig amputar el cap! Doncs, com deia, conec a fons...

MIMOSA Quan m'hagi de tornar roja, m'ho avisaràs.

KARAF. «Meno». Conec a fons el matrimoni i puc dir que la part elemental d'aquesta ciencia l'he cursada amb ta mare. Després vaig apendre el batxillerat amb les teves marastres de la mà esquerra, aquí presents. Favorites! Cortesía! (*Inclinació; senyal com abans.*) Sobre tot, correcció! Doncs, bé: en el matrimoni, filla meva, hi han estones bones i estones dolentes. Pugen més les dolentes que les bones, per desgracia. Jo ja sé de sobres que al principi s'hi troba un cert benestar, una certa... dallonces..., que sedueix..., que encisa; però no dura gaire. I és natural que si al marit li falta la... la persuasió..., tu no trobes la felicitat desitjada... o somniada. En fi: demà ja'm donaràs detalls, sabs? Entre tant, aquí tens la meva benedicció. No ploris; ja ets beneita.

SISTACS (*apart*). Oh! Ja ho era!

KARAF. Abraça al teu pare... i dorm quan sigui l'hora.

MIMOSA Papà!...
PRÍNCEP Oncle!...
KARAF. (*a son nebot*). I tu, ja ho sabs. El ki-ki-ri-kí quan més aviat millor, perquè si el «statu-quo» dura gaire, els meus vassalls, tancats i barrats a casa seva, aviat faríen fortor de reumàtic.
PRÍNCEP Sí, oncle.
KARAF. (*apart*). Això és un gendre? Això és un granisat d'arroç. (*A Sistacs*). Per fortuna en porto una de cap. (*Alt*). Guardes: no vull tornar a dir que aquest palanquí no'l vull aquí! Favorites! Retireu-vos! Sistacs!
SISTACS Ull dret de Buda!
KARAF. Vina amb mi.

Música

CHOR
Sembla que ara els destorbem;
ben solets els deixarem;
alça, anem, caminem,
demà dematí tot ho sabrem.
KARAF.
Ara us deixo sols aquí,
i fes que ella pugui dí:
Ai, cosí! Vina aquí!
Qui t'estima, ratolí?
TOTS
Sembla que ara els destorbem
etc., etc.

(*Les dones surten pel pabelló de l'esquerra; guardes i portants de palanquí per la dreta. Karaforrat i Sistacs darrera de les estatues.*)

ESCENA VI

EL PRÍNCEP KAP DE KOKO i MIMOSA

Parlat

(*Pausa, durant la qual se miren encongits.*)
PRÍNCEP No trobes que fa calor, cosineta?
MIMOSA Sí que'n fa, cosinet. (*Pauseta.*)
PRÍNCEP Doncs... vetaquí que ja som casats, veritat, cosineta?
MIMOSA Sí, cosinet. Casats... l'un amb l'altre.
PRÍNCEP Diguem tots dos. I sabs per què ens han casat, a tots dos, cosineta?
MIMOSA Potser ho han fet perquè siguem marit i muller.

PRÍNCEP M'ho havía pensat. (*Pauseta.*) I sabs què fan els nuvis quan ja són marit i muller?
MIMOSA Això sí, que ho sé.
PRÍNCEP Què fan?
MIMOSA Es barallen tot el dia. El papà i la mamà es barallaven de nit i tot.
PRÍNCEP No ho trobo gens distret, oi, cosineta?
MIMOSA Oi!
PRÍNCEP No trobes que fa calor, cosineta?
MIMOSA Oh, sí, molta, molta calor, cosinet!

ESCENA VII

DITS, KARAFORRAT i SISTACS

(*Surten sobre el pedestal i els seus caps ocupen el lloc dels caps dels déus, que s'han abaixat.*)
KARAF. Tot just són aquí? Sí que van endarrerits.
SISTACS I allò que portàveu de cap?
KARAF. Sistacs! Proletari occidental!
SISTACS Marenga de la confitería del cel!
KARAF. Calla i deixa't de llaminadures! (*Pausa.*)
MIMOSA Sabs, cosinet, que'l papà diu que hem de consultar l'oracle?
PRÍNCEP Sí, cosineta. Vull preguntar a la deessa Lesduxiques si seré tant feliç com el séu marit Lesdugrosses. I apropòsit: sabs què vol dir un marit que les du grosses, cosineta?
MIMOSA No, cosinet. Però ho preguntaré al papà. Ell sí que ho deu saber.
SISTACS Prou que ho sab.
KARAF. Prou, prou... Per què?
SISTACS Candelabro celestial.
KARAF. Calla!
MIMOSA Toca el botó, cosinet. (*Kap apreta el ressort.*) Ai, ai, no sona! Quina sort!
KARAF. Que és estrany que no soni!
SISTACS Perquè jo hi sec a sobre.
KARAF. Aixeca't. No veus que espatlles la màquina?
SISTACS Sí, prisma de perspicacia!
PRÍNCEP Ara tu, cosineta. (*Ella toca el ressort. Motiu d'abans.*)
MIMOSA Té, ja sona.
KARAF. Ai, pobra filla meva!
SISTACS Es coneix que això và de pares a fills.
KARAF. Sistacs!

SISTACS Lluna esplendent!
KARAF. Calla; ara parlaven d'amor. (*Pauseta.*)
PRÍNCEP No trobes que fa calor, cosineta?
KARAF. (*cridant*). Vaja, prou! Massa calor! A l'últim em fareu suar!
MIMOSA Ai! El déu ha parlat!
SISTACS Vos han pres pel déu marit.
PRÍNCEP Gran senyor: què hem de fer?
KARAF. Estimar-vos! (*Amb veu terrible.*)
MIMOSA Fa estona que ho fem.
KARAF. Estimar-vos... amb amor.
PRÍNC. i MIM. L'amor? Què és, l'amor?
KARAF. Doncs digues que no'ls has ensenyat res.
SISTACS Font de dolçura! Els he ensenyat tot lo que sé.
KARAF. I què has de saber, tú! Es clar: ja no m'estranya que la seva educació no sigui complerta.

Música

PRÍNCEP Cosina, diga'm si sabs qui és
l'amor, que no conec encara.
MIMOSA Jo ni el conec ni sé qui és;
ningú me n'ha parlat fins ara.
PRÍNCEP Diu l'oncle que això de l'amor
és cosa que'l cor esvalota.
MIMOSA D'això se'n parla amb molt calor
en les cançons de *La Mascota.*
Els indiots m'estimo molt.
PRÍNCEP Més m'agraden els moltons.
MIMOSA Quan se posen a fer glu, glu!
PRÍNCEP Quan comencen a fer bè, bè!
PRÍNCEP Quan els moltons s'estimen tant
jo no sé lo que fan, cosina.
MIMOSA Jo tampoc sé lo que'ls galls fan
quan tenen aprop la gallina.
Després de mil comparacions,
no sé qui és l'amor, encara.
PRÍNCEP Entre els indiots i entre els moltons,
jo no'n puc treure l'aigua clara.
MIMOSA Els indiots m'estimo molt,
etc., etc.

Parlat

MIMOSA Glu, glu, glu! (*Continuant imitant als indiots.*)
PRÍNCEP Bè, bè, bèee! (*Imitant desaforadament el bè.*)
KARAF. (*ap.*) Burros!
PRÍNCEP Si això és amor, no hi trobo el compte.

MIMOSA Jo tampoc. (*Pauseta.*)
PRÍNCEP Ja deu ésser hora de dormir.
MIMOSA Sí, ja deu ésser hora de dormir.
(*Se'n van, ell pel pabelló dret i ella per l'esquerra, dient els següents versos des de la porta, i es tanquen per dins.*)
PRÍNCEP Bona nit, cosineta.
MIMOSA Bona nit, cosinet.

ESCENA VIII

KARAFORRAT i SISTACS

KARAF. Còm s'entén? L'un per birondom i l'altre per birondena? Cà, cà! No pot ésser de cap manera. (*Gesticulant, cau darrera el pedestal.*)
SISTACS Ai! Sol eclipsat del firmament, que heu pres mal?
KARAF. Cà! El mal m'ha pres a mi. (*Trucant-se el cap.*) Una esquerda al cap; però no serà res. El cap rai. Ditxós Ki-ki-ri-kí! Ets tant lluny, que no't veig venir. I això és el teu deixeble?
SISTACS Potser si li busquéssim un altre professor...
KARAF. Millor sería una professora... (*Soroll de disputes dintre.*) Què és això?

ESCENA IX

DITS, ATXUM, PEPA MUIXONI, BRAÇ DE FERRO, PEUS DE PINYA, KRIK-KRAK i TRES SOLDATS

(*Atxum fa entrar per força a la Pepa. Els soldats, amb llanternes japoneses, porten quasi arrocegant als altres dos.*)

Música

CHOR D'HOMES Anem, marxem i caminem;
ai del que faci resistencia!
Incontinent, ara volem
que'ns expliqueu vostra presencia.

Parlat

KARAF. Què és, això?
PEPA Ei, tu, soldat d'a quarto el rengle, no toquem!
ATXUM Es que tinc la vista als dits.

PEPA — Doncs fica't la vista a la butxaca amb el mocador a sobre.

ATXUM — Ui! El Governador!

PEPA — Karaforrat!

KARAF. — (*ràpid*). Muixoni!

SISTACS — (*ap.*) Cristo! La dòna!

KARAF. — (*amb alegría*). Josefina! El cel t'envía. (*Als guardes.*) Acompanyeu aquests nobles estrangers a la sala dels festins.

BRAÇ — Vesllumo un àpet.

PEUS — Em sento aprop un tec.

BRAÇ i PEUS — Atxum, acompanya'ns!

ATXUM — Es que...

BRAÇ i PEUS — Serveix de guia, Atxum! (*L'agafen pel coll.*)

Música

BR., PE. i CHOR

Anem, anem, anem
Aneu, aneu, aneu
al menjadô amb gran diligencia.
Cuitem, cuitem, que menjarem;
Cuiteu, cuiteu, etc.
ja hem acabat de fê abstinencia.
ja heu acabat, etc.

(*Braç i Peus s'emporten a Atxum. Els guardes, que han deixat les llanternes prop de les estatues i dels graons del pabelló, els segueixen.*)

ESCENA X

KARAFORRAT, PEPA MUIXONI i SISTACS

Parlat

(*Els dos primers parlen apart.*)

SISTACS — Gracies que no m'ha conegut. I s'ha engreixat! Si era un clau!

KARAF. — Josefina! (*Obrint-li els braços.*)

PEPA — Karaforrat! (*Llençant-s'hi.*)

SISTACS — I als meus bigotis! Això sí que'm carrega.

PEPA — Ten compte, que allà hi ha un xino.

KARAF. — No és xino, però l'enganyarem com si ho fos. El tinc aquí per... (*Li parla a l'orella.*)

PEPA — Pobre home!

SISTACS — Vols-t'hi jugar que li diu? Anem, vaja: aquests romanços són carregosos per a un marit.

KARAF. Ara se n'anirà. (*A Sistacs.*) Digues al príncep que vingui immediatament. Es tracta d'una lliçó.

SISTACS (*apart*). Potser sí que vol...

KARAF. Ves, molècula improductiva.

SISTACS (*alt*). Muntanya de subtilesa! Hi vaig. (*Apart.*) Vaia uns encàrrecs per a un marit. I s'ha engreixat! (*Se'n và.*)

PEPA Ditxosos ulls!... (*Volent-lo abraçar.*)

KARAF. No, ara no; més tard. Els moments són preciosos. Es tracta de coses formals. Si vols, pots salvar l'Estat.

PEPA Jo?

KARAF. Avui he casat la filla.

PEPA Ja ho sé: amb un príncep.

KARAF. No; amb un troç de còniem, i convé aixeribir-lo a tota costa. Tu sola pots fer aquest miracle. Ara vindrà aquí; te l'entrego llanut: torna-me'l esquilat.

SISTACS (*sortint.*) Diu que ve tot seguit.

KARAF. (*a Pepa*). Te deixarem sola amb ell. (*A Sistacs.*) Fes portar xampany. (*A Pepa.*) Alguns cops n'hem begut: veritat, Muixoni?

SISTACS (*apart*). Un príncep i xampany? Què hi farem! Nostre Senyor fa tot lo que Déu vol.

KARAF. (*a Pepa*). Bona sort!

Música

ELS TRES Ai, ding, dong, ding! Ai, dong, ding, dong!
Ara ve'l príncep del Japón.
Amb les ampolles de «chandón»,
arribarem qui sab aont.

(*Karaforrat se'n và per la dreta. Sistacs pel pabelló de les dònes. Dos japonesos porten una tauleta amb ampolla i copes de xampany. Destapen l'ampolla i se'n van. Segueix el motiu anterior en l'orquestra.*)

ESCENA XI

PEPA MUIXONI i EL PRÍNCEP KAP DE KOKO

Parlat

PRÍNCEP (*apart*). Una estrangera!

PEPA (*apart*). Hola! Aquest príncep pot ben anar.

PRÍNCEP M'han dit que un cèlebre professor...

PEPA — Soc jo. Voleu ésser el meu deixeble?

PRÍNCEP — Per què no?

PEPA — (*apart*). Pot ben anar. (*Alt.*) Doncs, per a començar la lliçó, preneu una copa, doneume'n una altra i bevem a la vostra salut.

PRÍNCEP — No'm desagrada el principi.

(*Trinquen i beuen.*)

PEPA — (*apart.*) Es guapot!

PRÍNCEP — Ai, còm pica!

PEPA — Oh, senyal de musica. Avui dedicarem la lliçó al capítol de les sensacions.

PRÍNCEP — Sensacions?

PEPA — Exemple: quan esteu prop d'una dòna jove i guapa, que us mira... així (*mirant-lo amb picardía*), què sentiu?

PRÍNCEP — No sé còm explicar-me. Una cosa... que no és carn ni peix.

PEPA — (*apart*). Quina hora és? Dotze horas! Endavant. (*Alt.*) Quan una mà blanca i molsudeta estreny la vostra; quan vos acaricia una halenada suau, no sentiu res... aquí?

(*Posant li la mà al cor.*)

PRÍNCEP — Sí, sí!

PEPA — Què sentiu?

PRÍNCEP — Sento... que m'agafa set. (*Beu una copeta.*)

PEPA — Ai!

PRÍNCEP — Què?

PEPA — Una bestiola que'm và esquena avall: mireum'ho.

(*Posa la mà sobre el coll de Pepa, es deté i torna a beure.*)

PRÍNCEP — Una bestiola?... M'escanyo de set.

PEPA — Cuiteu, príncep: treieu-me això.

PRÍNCEP — Ara vinc. (*Buscant-li pel clatell.*) Que és llis! Que és fi! Rebrama, quina set!

(*Torna a beure.*)

PEPA — Ai, ai, quina picor!

PRÍNCEP — No us espanteu: ja la trobaré.

(*S'arreboça les mànigues i l'abraça.*)

PEPA — Vaja, vaja, estigueu quiet.

ESCENA XII

DITS, i SISTACS i MIMOSA, pels caps de les estatues

MIMOSA — El meu marit abraçant a una altra dòna!

SISTACS — Ja us ho deia. Callem.

MIMOSA — Es que és el meu marit.

SISTACS — Jo també .. Es a dir, no; vull dir que soc...; però callem.

PEPA — Vaja, vaja, príncep!

PRÍNCEP — Oh, no encara.

MIMOSA — Es horrorós!

SISTACS — Per mor de Brama, callem!

PEPA — (*ap.*) Bo, ara m'agafa set a mi. Serviu-me, príncep; serviu me xampany, príncep.

PRÍNCEP — Sí, bevem, perquè, gracies an aquest licor, descobreixo nous horitzonts a la vida.

SISTACS — (*ap.*) Jo sí que estic a punt de caure en basca horitzontalment.

Música

PRÍNCEP — Licor brillant, que has despertat
la meva animeta adormida.

PEPA — Aquest licor al plaer convida;
fa del mortal la felicitat.

PRÍNCEP — Oh, sí! La ditxa ara endevina
el meu cor, fet per a ignorar.

PEPA — Ell al que ignora l'il·lumina
i de la vida ell fa gosar.
Oh, xampany, bon xampany,
nèctar ardent de l'amor,
quan apuro la botella,
la lava corre per dintre el cor.

PRÍN. i PEPA — Oh, xampany, etc.

Parlat

PRÍNCEP — (*volent omplir les copes*). S'ha acabat; però en el pabelló nupcial n'hi ha quatre ampolles més.

PEPA — Deixeu me buscar la bestiola que'm rosega.

PRÍNCEP — Deixa-la estar la bestiola! Que mengi tothom. Vina amb mi.

PEPA — Oh, príncep!

PRÍNCEP — Si et dic que n'hi ha quatre ampolles més! Vina!

Música

PRÍN. i PEPA — Oh, xampany, bon xampany,
nèctar ardent de l'amor,
quan apuro la botella,
la lava corre dins del cor.
(*Kap de koko la fa entrar al pabelló de la dreta.*)

ESCENA XIII

SISTACS i MIMOSA; després, KRIK-KRAK

Parlat

SISTACS — Còm s'entén? Se'n van? Cà, cà! (*Baixa.*) No pot ésser de cap manera! Príncep! Pepa Tracamandana i Llistons!

KRIK. — (*cridant*). «Alto!» Ningú passa! (*A la porta del pabelló dreta.*)

SISTACS — Príncep! Muixoni!

KRIK. — Muixoni vos!

SISTACS — Vull passar!

KRIK. — No's passa sense ordre del Governador. (*Se'n va Krik-krak.*)

SISTACS — Doncs vaig a buscar-la. Mentres hi arribi a temps! Vaja, és carregós això per a un marit! (*Se'n va.*)

ESCENA XIV

MIMOSA (que ha baixat), BRAÇ DE FERRO i PEUS DE PINYA

BRAÇ i PEUS — (*mig beguts i cantant*).
I després de tants romanços,
faltóme mi esposo,
que es lo peor.

PEUS — Eh, quina mantellineta?

BRAÇ — Veus? Jo més m'he estimat una paperina.

MIMOSA — Dos estrangers?

PEUS — Una japonesa!

BRAÇ — Bona pell!

MIMOSA — Potser van amb la dòna que abraça el meu marit. Oh, venjança! (*A Braç de ferro.*) Fesme un petó.

ELS DOS — Eh?

MIMOSA — Un petó aquí.

BRAÇ — (*ap.*) Vaja, l'he fletxada! Fa un quant temps que no n'erro cap. (*Fent-li.*) Ja està.

MIMOSA — (*a Peus de pinya*). Tu també.

PEUS — Eh? (*Ap.*) Ara en vol dos. Deu ésser una socialista. (*Li fa.*) Ja està. (*Ap.*) Això és una mel-melada!

MIMOSA Ah, Kap de koko! Me la pagaràs!
BRAÇ Que potser és l'esposa del príncep?
MIMOSA Sí.
PEUS (*ap.*) Es la princesa!
BRAÇ (*ap.*) Una princesa! Es la primera ves que ma rosso cuan la aristocracia.
MIMOSA I després?
PEUS Després... què?
MIMOSA Després dels petons, què ve?
BRAÇ (*ap.*) Ai, ai, que no ho sab?
PEUS (*ap.*) El séu marit no n'hi ha dit res.
MIMOSA Expliqueu-vos.
PEUS Després... es torna a començar.
(*Van a besar-la.*)
MIMOSA No, no! Prou! (*Al separar-se, Braç i Peus li fan un petó.*) Oh! Jo ho sabré! Miloka, Bengalí, veniu totes.
(*Musiqueta a l'orquestra.*)

ESCENA XV

DITS, MILOKA, BENGALÍ i LES ALTRES FAVORITES

TOTES Què passa?
MIMOSA Que'l meu marit m'enganya.
TOTES Ja?
MIMOSA I vull enganyar-lo an ell.
TOTES (*escandalitzades*). Oh!
MIMOSA Què s'ha de fer per a enganyar-lo? Sou les favorites del Governador i deveu saber-ho.
TOTES (*picades*). Nosaltres?
MIMOSA No'm digueu, que, Bengalí, tu mateixa m'ho vares confessar.
BENGALÍ Veritat; però va ésser després.
MIMOSA Després de què?
BENGALÍ Oh! Després...
MIMOSA Es a dir que hi han coses que jo ignoro?
BRAÇ i PEUS (*avançant-se*). I tant!
TOTES (*reculant espantades*). Ah!
MIMOSA No tingueu por: són amics.
BRAÇ i PEUS Per a servir-les.
MIMOSA Però digueu-me, al menys, per què no m'estima el meu marit?
BRAÇ Perquè... Perquè hi han homes que per a afeitar-se gasten aigua freda i altres la volen calenta.
MIMOSA Calenta... freda... no us entenc.

PEUS — El príncep sembla que està per l'aigua bullenta.
MIMOSA — Doncs, i jo, què soc?
BRAÇ — Sou tebia; us heu d'espavilar.
MIMOSA — Si no demano altra cosa! Espavileu-me! Feu-me aquest favor.
PEUS — Amb molt gust, princesa.
BRAÇ — Doncs feu lloc, i alerta amb el moviment.

Música

BRAÇ
Les noies de nostra nació
són molt espavilades,
i totes tenen vocació
per a ésser bones casades;
i saben brodâ i fer ganxet
i són molt recatades;
i saben fugî amb un cadet,
si n'estàn enamorades.
Això és lo que ha de saber,
i tot se concilia,
tota noia que vol ser
mare de familia.

TOTS
Això és lo que ha de saber;
etc. (*Gestes còmics.*)
Un, dos, tres, quatre, cinc, sis, set, vuit, nou, dèu.

PEUS
Si a missa van amb devoció
— la religió és un freno, —
amb els ulls, tot fent oració,
es mengen un moreno.
Com que'ls temps són molt dolentots
pel fret guarden la capa,
i tenen sempre dos xicots,
per si l'un se'ls escapa.
Això és lo que ha de saber,
etc. (*Ball esvalotat.*)

Parlat

BRAÇ — Molt bé! Molt bé!
PEUS — Visquen les japoneses!
MIMOSA — Ja tinc la venjança. Seguiu-me.
BRAÇ — Gran galop.
TOTS — Gran galop.
(*Se'n van de dos en dos, sobre el ritornello anterior.*)

ESCENA XVI

KARAFORRAT i SISTACS

KARAF. Aont me portes, si es pot saber?

SISTACS Cap aquí, llumenera del cel.

KARAF. Per Brama...! Estic reventat. Per què'm fas anar amunt i avall d'aquesta manera?

SISTACS Vaig a dir-vos-ho, catafalc de delicadesa. És que en aquest precís instant, la meva dòna...

KARAF. La teva dòna?... Tu tens dòna?... Què n'has de fer, de la dòna?

SISTACS Muntanya de voluptuositat! Jo...

KARAF. Amb la teva posició, la dòna hi és de més. Més valdría que procuressis per lo necessari.

SISTACS Però escolteu, gran senyor...

KARAF. No cal que't cansis; no escolto res.

Música

KARAF.

Tant aquí com a Malgrat,
hi ha una màxima molt bona,
una dita que és vritat,
tant aquí com a Malgrat,
no n'estic enterat:
que no enganyi mai la dòna
el qui no és bo per casat.
Es vritat, és vritat,
tant aquí com a Malgrat.
Tant aquí com a Masnou,
l'home que fuig de la dòna
se'n và home i torna bou,
tant aquí com a Masnou.
Sí que és nou, sí que és nou!
Vol dir que a aquell que's descuida
tot li fan anâ en renou.
Oh, prou, prou! Oh, prou, prou!
Tant aquí com a Masnou.

Parlat

SISTACS (*apart*). Déu meu! Feu que ignori sempre lo d'aquells certificats; fora capaç d'esquarterar-me. (*A Karaforrat.*) Anem més depressa i busquem al príncep amb tot l'afany possible. Anem, terrabastall de magnificencia?

KARAF. Anem ont vulguis; però mal fet d'encaparrar-te... Ei, si és veritat això que dius de la dòna. El meu nebot és incapaç de... i menys avui, que... (*Cop de tan-tan.*)

ESCENA XVII

DITS i EL PRÍNCEP KAP DE KOKO; després, PEPA MUIXONI

PRÍNCEP (*sortint del pabelló, cantant*). Hem apurat quatre ampolles!
KARAF. Aquest xino se'ns ha tornat belga!
PRÍNCEP Ki-ki-ri-kí! Ki-ki-ri-kí!
KARAF. Ki-ki-ri kí! Ki-ki-ri kí!
SISTACS Ah!
(*S'apoia abatut al pedestal i toca el botó; se sent la melodia de sempre.*)
KARAF. (*meravellat*). Quina gran invenció!
PRÍNCEP Ai, oncle, que estic content.
KARAF. I jo... Ja ho sabs que la meva filla t'espera?
PRÍNCEP Sí? Doncs... De frente!
KARAF. Això és un torrent d'argent viu!
SISTACS (*veient a Pepa que ha baixat del pabelló*).
Es ella!
KARAF. Contempla aquest quadre d'interior.
SISTACS Desgraciada!
PEPA I ara! Què vol aquest homenot?
SISTACS (*amb veu estentoria*). Cafè! Aboca el set! Cafè!...
PEPA En Sistacs: vina aquí, desalapat; què has fet dels meus sis-cents duros? (*L'agafa pel coll.*)
SISTACS Te'ls he doblat. I tu? Parla! Què has fet del meu honor?
PEPA Igual que tu: doblat.
SISTACS Bueno, callem; més tard discutirem la jogada.
KARAF. Ara ves a trobar a la teva esposa.
PRÍNCEP Em semblarà més encongida que mai.

ESCENA XVIII

DITS, i MIMOSA, vestida de mode exagerat

MIMOSA (*cantant sense orquestra*).
Això és lo que ha de saber, etc.
KARAF. D'ont surt tot això?
PRÍNCEP Gracia, moviment, chic! Esposa meva!

MIMOSA Príncep!
PRÍNCEP Ki-ki-ri-kí! Ki-ki-ri-kí!
KARAF. Això és això.
TOTS Ki-ki ri-kí!

ESCENA ÚLTIMA

TOTHOM

KARAF. D'aquí a tres trimestres, a batejar. Mentres tant, us encomano un xic més de modestia i correcció. Penseu que l'Europa té la vista sobre nosaltres.
LES DÒNES Sí, ja avisaràn.
KARAF. Oh, Brama, tanca els ulls!

Música

PEPA i MIM. Senyors, tornin a venir,
veuràn japonesos,
que si els volen aplaudir,
ja estarem entesos.
TOTS Senyors, tornin a venir,
etc.
Un, dos, tres, quatre, cinc, sis, set, vuit, nou, dèu.
Laitú, laitú, tral·larà. (*Can-can general.*)

TELÓ

Dipòsit per a la venda:

SALVADOR BONAVÍA

Plaça del Pi, 5 - Barcelona

Preu: 50 cèntim